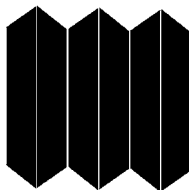

ANTÒNIA **DEL RÍO**

diàlegs, memòria i oblit
o b r e s 2 0 0 8 - 2 0 1 0

CENTRE CAP VERMELL

Cala Rajada

agost 2010

Diàlegs, memòria i oblit és una exposició que reflexiona entorn a les constatacions d'existència.

Ens deixem persuadir per la idea que les permanències, rastres, acumulacions són tan fermes... —som en tant que posseïm. Tinc, per tant sóc i sóc el que tinc. No em refereixo sols a béns materials, també podríem estar parlant de coneixements, creences— però són tan fràgils.

I en el moment que morim? Som en tant romanen els nostres rastres, en tant persistim en el record dels altres? Som en tant algú ens té? En forma de pertinença, de memòria, de record. Fins que no som.

“Es diu sempre que morim dues vegades: la primera vegada, i una segona quan algú troba un fotografia teva i ja no sap qui ets”.

Antònia Del Río

Diálogos, memoria y olvido es una exposición que reflexiona entorno a las constataciones de existencia.

Nos dejamos persuadir por la idea que las permanencias, rastros, acumulaciones son tan firmes... —somos en tanto poseemos. Tengo, por tanto soy y soy lo que tengo. No me refiero sólo a bienes materiales, también podemos hablar de conocimientos, creencias— pero son tan frágiles.

¿Y cuándo morimos? ¿Somos en cuanto permanecen nuestros rastros, en cuanto persistimos en el recuerdo de los demás? ¿Somos en cuanto alguien nos tiene? En forma de pertenencia, de memoria, de recuerdo. Hasta que no somos.

“Se dice siempre que uno muere dos veces: una primera vez, y una segunda cuando alguien encuentra una fotografía tuya y ya no sabe quién eres”.

Antònia Del Río

Per a Antònia Del Río fer art és cercar maneres de constatar el pes de l'existència en tant que murmur infinit que s'escampa més enllà de la vida.

Tot el seu treball persegueix la difícil i no per això menys desitjada imatge de la distància entre la memòria i l'oblit.

Per a tal fet proposa subtils arqueologies d'acumulació i pèrdua, de condensació i desaparició, però que contempen també la ressonància, la recuperació o la reaparició, doncs entén l'existència com un bucle de significacions que estan en reconstrucció permanent.

Les seves propostes enfronten sempre l'espectador a una fràgil presència remota, feta d'imatges que parlen de vida escadussera, omplerta d'altres vides de les que en bona part és responsable tant el temps retingut dins seu com la infinita revivificació que imprimeix en elles el lector.

El passat és la substància principal de tot allò que ens mostra, les coses i vides que l'artista cataloga i enregistra abstractament, contenen un passat no només fet de passats sinó també de pervindres, s'omplen d'un silenci intemporal i, per tant, obert a rastres, a veus imperceptibles que l'aboquen a un nou sentit, a un nou saber.

Un passat realista i alhora somniat es filtra per entre els objectes i Instal·lacions creats per Antònia Del Río. El passat que ella interpel·la és una ombra espessa, dipòsit d'allò que les coses són i d'allò que, a instàncies de nosaltres mateixos, els fem ser amb el poder de treure'ls l'existència, perquè es refereix per sobre de tot a la consciència i a la remembrança com a espais dialèctics dins la massa humana per on circulen les parcel·les de memòria i oblit.

La constatació que ens queda, finalment, és que ambdues no es poden distingir perquè són indeslligables. El remor les substitueix. Una remor de coneixement infinit, de sabers refets entre els buits.

Teresa Blanch

Antònia Del Río se sirve del arte para buscar maneras de constatar el peso de la existencia en tanto que murmullo infinito que se extiende más allá de la vida.

Todo su trabajo persigue la difícil y no por ello menos deseada imagen de la distancia entre la memoria y el olvido.

Para ello propone sutiles arqueologías de acumulación y pérdida, de condensación y desaparición, pero que contemplan también la resonancia, la recuperación o la reaparición, pues entiende la existencia como un bucle de significaciones que están en reconstrucción permanente.

Sus propuestas enfrentan siempre al espectador a una frágil presencia remota, creada a base de imágenes que hablan de vida esporádica, llena de otras vidas de las cuales, en buena parte, es responsable tanto el tiempo retenido en su interior como la infinita revivificación que imprime en ellas el lector.

El pasado es la sustancia principal de todo aquello que nos muestra, las cosas y vidas que la artista cataloga y registra abstractamente, contienen un pasado no sólo formado de pasados, sinó también de futuros, se llenan de un silencio intemporal y, por tanto, abierto a rastros, a voces imperceptibles que lo conducen a un nuevo sentido, un nuevo saber.

Un pasado realista y a la vez soñado se filtra entre los objetos e Instalaciones creados por Antònia Del Río. El pasado que ella interpela es una sombra espesa, depósito de lo que las cosas son y de lo que, a instancias de nosotros mismos, les hacemos ser con el poder de extraerlos de la existencia, ya que se refiere por encima de todo a la consciencia y a la remembranza como espacios dialécticos dentro de la masa humana por la que circulan las parcelas de memoria y olvido.

La constatación que nos queda, finalmente, es que ambas no se pueden distinguir porque son indesligables. El murmullo las sustituye. Un murmullo de conocimiento infinito, de saberes rehechos entre los huecos.

Teresa Blanch

LLENÇOLS FREDS, 2008
Gelatinobromur de plata
Sèrie de 10 fotografies
30 x 40 cm

FÒSSILS, 2009

Resina de polièster

Llibre: 3 x 11 x 14'5 cm

Aparell per humitejar segells: 4'3 x 9 x 6 cm

Lupa: 1'7 x 5 x 14'5 cm

Biberó: 5 x 7 x 21 cm

3'59 SECONDS OF PLACES REMEMBERED, 2009
3'59 segons
Videoprojecció sense so
2'45 x 3 m

METRÒPOLI DE LES MEMÒRIES PERDUDES núm. 1, 2009
Gelatinobromur de plata
80 x 60 cm

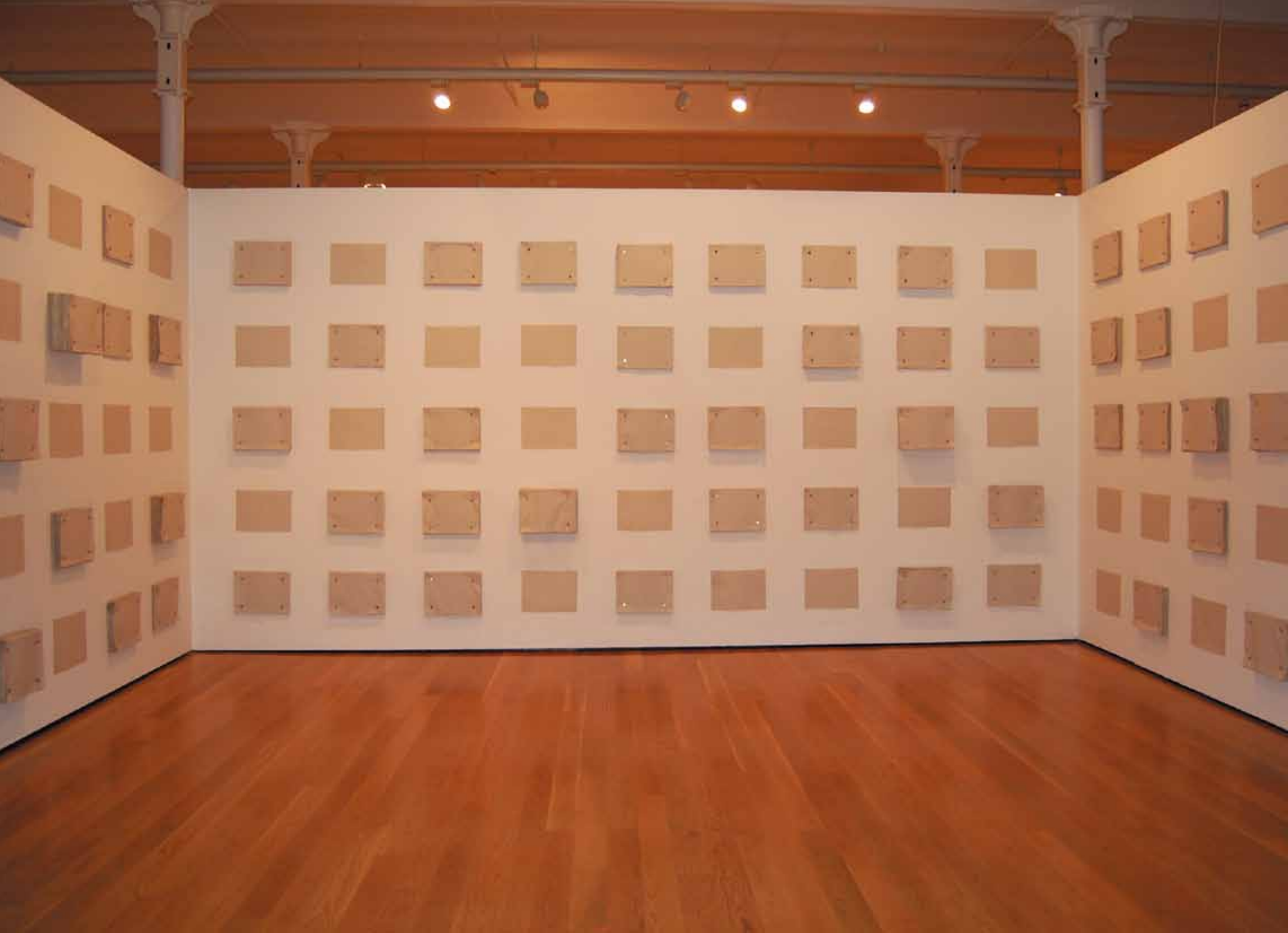
METRÒPOLI DE LES MEMÒRIES PERDUDES núm. 2, 2009
Gelatinobromur de plata
80 x 60 cm

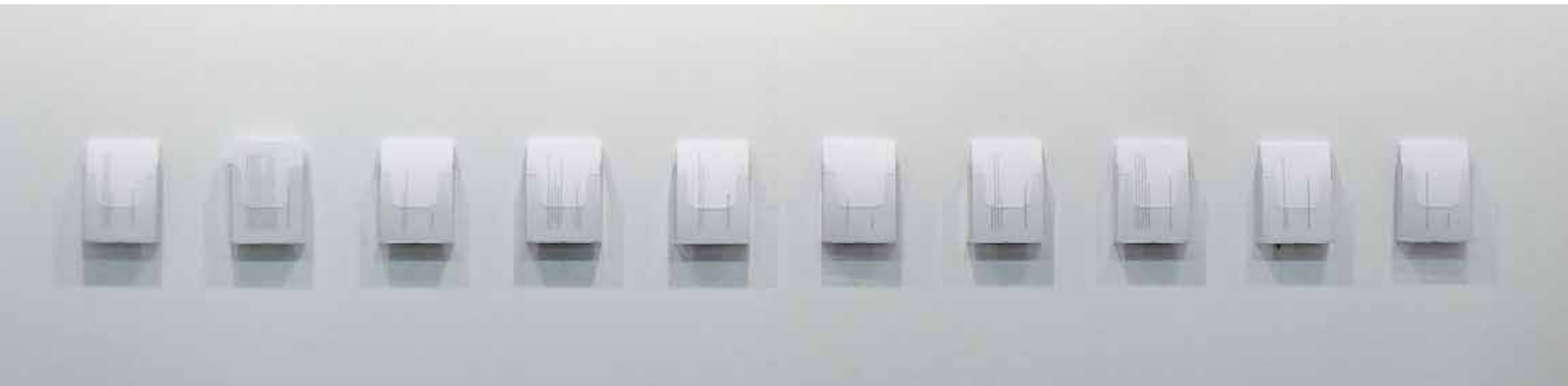

METRÒPOLI DE LES MEMÒRIES PERDUDES núm. 3, 2009
Gelatinobromur de plata
80 x 60 cm

Imatge a la pàg. següent

MAGATZEM DE LA MEMÒRIA, 2009
Instal·lació
Paper de diari, perns i embellidors de níquel
Dimensions variables

ALIMENT DISCURSIU TEÒRIC, 2009
Instal·lació
metacrilat i impressió sobre paper
Dimensions variables

“La cambra de l’àvia i l’àvia anaren a raure al meu Magatzem de la Memòria. I al dels meus pares. Però els seus Magatzems es fongueren amb ells. On van els Magatzems de la Memòria dels difunts? On és la Metròpoli de les Memòries Perdudes? Una tradició familiar, deia, d’aniquilació del passat i de futurs en blanc”.

Manuel Baixauli. *L’home manuscrit.*

“La habitación de la abuela y la abuela se instalaron en mi Almacén de la Memoria. Y en el de mis padres. Pero sus Almacenes se fundieron con ellos. ¿A dónde van los Almacenes de la Memoria de los difuntos? ¿Dónde está la Metrópolis de las Memorias Perdidas? Una tradición familiar, decía, de aniquilación familiar del pasado y de futuros en blanco”.

Manuel Baixauli. *L’home manuscrit.*

Segons Semon, la memòria és la qualitat que distingeix la matèria viva de la morta. Qualsevol esdeveniment que afecta la matèria viva deixa una empremta (que Semon va denominar «engrama») que pot ser reactivada quan «recordam»”.

Alberto Manguel. *La Biblioteca de noche.*

“Según Semon, la memoria es la cualidad que distingue a la materia viva de la muerta. Cualquier acontecimiento que afecta a la materia viva deja una huella (lo que Semon denominó un «engrama») que puede ser reactivada cuando «recordamos»”.

Alberto Manguel. *La Biblioteca de noche.*

A TRAVÉS DELS OBJECTES, 2010
Gelatinobromur de plata
Sèrie de 12 fotografies
21 x 30 cm

La casa aparegué buida rere la porta. Deambulà per les habitacions. Cap vestigi de vida. Les parets, nues. Cap objecte. Només la pols testimoniava el pas del temps i seguia voletejant dins els raigs de llum que entraven per les finestres. Centrà la mirada en un dels requadres lluminosos del trespol i es revelà el contorn difús d'un quadrat. Es fixà i n'aparegueren tres més. Quatre cames d'una taula. Més enllà, l'escriptori aparegué dins un tros de paret lleument més fosca. Poc a poc anaren apareixent els llits, armaris, cadires, prestatgeries, miralls, quadres. La taca de cafè de la paret que mai es va poder netejar del tot. La rajola esquerdada del racó de la cuina. L'osca al bastiment de la finestra. Els rastres de la seva presència anaren prenent forma i el passat es va fer present. Ell sempre havia estat allà.

T. P.

La casa apareció vacía tras la puerta. Deambuló por las habitaciones. Ningún rastro de vida. Las paredes, desnudas. Ningún objeto. Tan sólo el polvo testimoniaba el paso del tiempo y seguía flotando a través de los rayos de luz que entraban por los ventanales. Centró la mirada en uno de los recuadros luminosos del pavimento y se le rebeló el contorno difuso de un cuadrado. Se fijó en él y aparecieron tres más. Cuatro patas de una mesa. Más allá, el escritorio apareció situado junto a una pared levemente más oscura. Poco a poco fueron apareciendo las camas, armarios, sillas, estanterías, espejos, cuadros. La mancha de café de la pared que nunca se pudo limpiar del todo. La baldosa agrietada del rincón de la cocina. La muesca en el marco de la ventana. Los rastros de su presencia fueron adquiriendo forma y el pasado se hizo presente. Él siempre había estado allí.

T. P.

ANTÒNIA DEL RÍO FERRER

Capdepera (Mallorca), 1983

Llicenciada en Belles Arts

i Màster en Produccions Artístiques i Recerca

per la Universitat de Barcelona

Exposicions individuals

- 2010 *Diàlegs, memòria i oblit. Obres 2008 - 2010.* Centre Cap Vermell, Cala Rajada
Diàlegs, memòria i oblit. Obres 2008 - 2010. Torre de ses Puntes, Manacor
- 2007 *Vestigis de Família.* Centre Cívic Golferichs, espai fotogràfic Català-Roca. Barcelona
- 2006 *Poètiques de l'espai.* Can Creu d'Inca, Capdepera. Mallorca
Vestigis de Família. Centre Cívic Can Basté, Sala Cava. Barcelona

Exposicions col·lectives

- 2010 *Contextos Intermèdia.* Centre d'Art Tecla Sala, l'Hospitalet de Llobregat. Barcelona
Debate 1. Galeria Espai Ubú. Barcelona
- 2006 *Estormi-Art.* Can Creu d'Inca, Capdepera
Estormi-Art. Torre de ses Puntes, Manacor
Estormi-Art. Claustre de Sant Domingo, Inca.
Estormi-Art. Centre Cultural de la Misericòrdia, Palma. Mallorca
- 2005 *Punts Suspensius.* Centre Cultural Bellavista, Les Franqueses del Vallés. Barcelona

Beques / Certàmens

- 2010 Beca de Producció Artística Fundació Suñol. Barcelona
- 2009 *Estampa Tentaciones 09.* Madrid
- 2008 *Biennal fotogràfica de Vic*
Fem Art, Centrifuga Ciutadania. Barcelona
- 2007 *VI Concurso de Fotografía Villa de Guadarrama.* Madrid
- 2006 *Menció especial al 9è Forum fotogràfic de Can Basté.* Barcelona
Sense Títol 06, Facultat de Belles Arts. Barcelona

